

Over de dood heen

De tijd naar november toe doet ons mijmeren. Moeten we bang zijn om te sterven bij het herdenken van onze dierbaren? Lang heb ik er over nagedacht. Lang heb ik eraan getwijfeld. Maar na 35 jaar imkeren weet ik het zeker: Na mijn dood word ik een bij, of beter nog een koningin. De Perzische dichter Khayyam schreef dat je voorzichtig moet zijn met bloemen, dat je ze niet plat trapt. Ze kunnen immers ontsproten zijn aan een geliefde of een onbekende die onder die bloem begraven ligt. Voor imkers is dit zo goed als een zekerheid: de reïncarnatie voltrekt zich via de noodzaak van of het streven naar sterven, in opgepeuzeld worden door wormen, die zorgen voor een rijke humus. Als zich in de biologisch afbreekbare lichaamsresten zaad van pissebloemen of phacelia of ... nestelt, heb je binnen de kortste tijd een ontloken drachtbloem, waaraan bijen zich tegoed komen doen om een nieuwe koningin of bijtjes aan te maken. Het humusgehalte en de zoetheid van een imker zal, hoe dan ook, altijd rijker zijn voor bloemen dan van een gewone sterveling. Bijen ruiken het van op kilometers afstand!

Dat alles in de veronderstelling dat je dode lichaam niet omgezet wordt in as, hoewel ook dat een natuurlijk bestanddeel is voor bloemen in de hoedanigheid van stikstof. Maar weeg de hoeveelheid as maar eens af aan de hoeveelheid rot vlees, het zal vele kilo's humus verschil uitmaken.

Het is een schakel in het grote proces. De natuur creëerde de mens als zijn slimste en gevoeligste stukje zelf. Die mens is anno 2018 een grote bedreiging voor zijn Grote Schepper! De natuur creëerde ook insecten als tere, subtiele vliegertjes. Grote concerns als Bayer en Monsanto zijn al sinds jaren een bedreiging voor die gevoelige minuscule wezentjes. A ja, ze vergiften de zo rijke humus van overgebleven imker lijken! Hoeveel ex-collega's zouden zich al niet omgekeerd hebben in hun graf??? Van kwaadheid of van het amitraz en de neonics.

Ik pleit ervoor – nu ik nog leef – om alle zerken op kerkhoven te verbieden in ruil voor bloemenperken van diverse soorten. Het kerkhof van Ohain is al een voorbeeld in die zin. Zo hebben overledenen toch nog een nuttige functie en

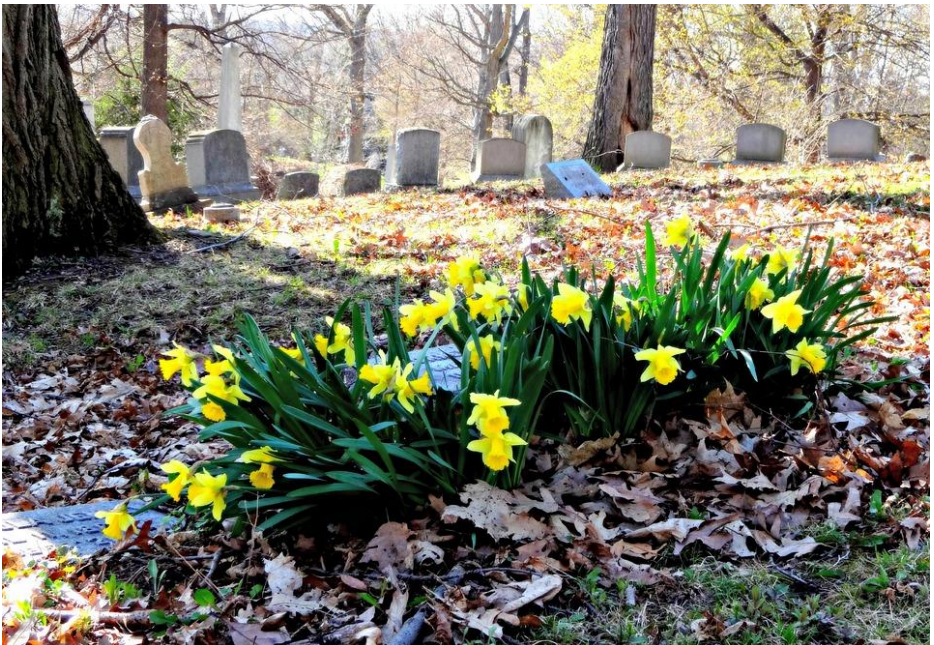
dragen ze over de dood heen hun steentje, nee bloempje bij. Ik laat het acteren in mijn testament onder de titel:

'Minder steenhard, meer bloemenhart'!

Bovendien zullen die bloemen geen gebrek hebben aan water als er genoeg en geregeld geweent en tranen vallen. Wie een goed leven leidde in dit 'tranendal' mag daar zeker op rekenen! Hoe meer watertranen, hoe geliefder je geacht zijt of waart.

En eenmaal geland in het land der doden, kom je zo goed als zeker in het vagevuur terecht. Er bestaan immers geen heiligen meer die rechtstreeks naar de hemel gaan. Het vagevuur dus in! En welke gevleugelde engelen gaan mij daaruit trekken, uit dat vuur?! Ik reken op mijn vele bijen die mijn zieloverblijfselen als gewichtloze plusjes naar de hemel tillen zoals ze hun meesters bij het zwermen hemelwaarts voeren. En langzaam vergaan in de eindeloze luchthorizon. Bye, bye mama mia!!!

Ja, ik word ooit nog een koningin!

Charlie Eylenbosch (voor de moment nog levend!)